

Всички предвиждания на Кир се сбъднаха, всички мерки които той взе, за да се заблудят съгледниците, хванаха място. От тук нататък Орфей ще си върви спокойно — до родната планина. А от там, по незнайните кози пътеки, ще се провре към бащиния си дом, дето сигурно го чакат други, помни, по-пъргави и по-съобразителни съгледници. Но той няма да се даде и на тях.

Орфей заситни бързо по изровения път, забравил за трудностите и неволите, които го чакаха при това дълго пътешествие. Той не мислеше нито за нощуването, нито за храната. „Няма да се спра никъде“, мислеше си той, „ще вървя денем и нощем“...

Но привечер, когато голямото червено слънце се скриваше зад далечните сини планини, Орфей, грохнал от горещината, от напреженията на толкова дни и нощи, размекнат от безмилостните слънчеви лъчи, които през целия ден го шибеха в лицето, отвикнал да ходи във владетелския дворец, се отби да си почине в една суха долчинка, изровена от дъждовните порои, легна, загърна се с дрехата си и неусетно заспа.

Орфей спа дълбоко и здраво. Отвреме на време потъваше в леки сънища, но те бързо се разнасяха. Най-сетне той сънува, че е още в двореца на владетеля, че Лира му се е разсърдила защото го е набеждала в кражба на някакво скъпоценно украшение и че той, обиден до дъното на душата си, със сърце накупяло от яд и презрение, я наругава жестоко и без да мисли какво ще стане след това. Лира избягва разплакана, и след малко се явяват двама пазачи. Единият от тях е Мар, старият и верен прислужник на жестокия владетел. Мар също гледа Орфея накриво. И Орфей още повече се ядосва. Значи Мар милее повече за разглезената и глупава дъщеря на владетеля, значи досегашните умилква-